

Danielin kirja – sata seitsemänkymmentä) [.

Sielun linnake: Jumalallisen valtaistuimelle asettamisen ja muutoksen ymmärtäminen profeetallisessa kontekstissa

Jeff Pippenger

2024-03-31

Avain siihen, että Venäjä tunnistetaan vallaksi, joka käynnisti Ukrainan sodan vuonna 2014, on ”linnoitus”, joka on valtakunnan pää eli pääkaupunki. Ihmisen temppeli koostuu päästä ja ruumiista. Pää on korkeampi luonto, ja ruumis on alempi luonto. ”Seitsemän aikaa”, jotka päättyivät vuonna 1844, tuli sitten liittää Jerusalemiin, joka oli Juudan pää. Jerusalemissa sijaitsevassa temppelissä oli kuninkaan valtaistuin, hänen, joka on Jerusalemin pää, joka oli Juudan pää. Jumaluuden yhdistyminen ihmisyyteen, joka edustaa sadan neljäkymmenen tuhannen sinetöimistä, kuvataan ”Kristuksen mielen” vastaanottamisena. Mieli on korkeampi luonto, ja se on sen tähden ”pää”.

Kun ne, joita Daniel edustaa, näkevät feminiinisen kausatiivisen näyn, joka saa heidät muuttumaan Kristuksen kuvan kaltaisiksi, he ovat vastaanottaneet Kristuksen mielen, hänen, joka on toinen Aadam ja joka on hengellinen. Siinä vaiheessa heidän kirjaimellinen lihallinen mielensä, jonka he perivät ensimmäiseltä Aadamilta tämän lankeemuksen jälkeen, kun hän käänsi luomisensa järjestyksen päinvastaiseksi, ristiinnaulitaan. Lihallinen mieli, joka sotii Jumalan lakia vastaan ja jonka he saivat syntymässään ilman omaa valintaansa, korvataan Kristuksen mielellä, jonka he vastaanottavat omasta valinnastaan ja joka on täydellisesti kuuliainen Jumalan laille. Heidän uusi mielensä ja Kristuksen mieli ovat silloin yksi mieli, ja molemmat asuvat yhdessä valtaistuimella taivaallisissa. Temppelissä on paikka, jossa Jumalan valtaistuin sijaitsee, ja ihmisolennoilla, jotka on luotu Jumalan kuvaksi, on temppelissä erityinen paikka, joka on tarkoitettu Jumalan läsnäololle.

Tuo paikka ei ole heidän alemmassa luonnossaan, jota pohjoinen valtakunta edustaa. Se on siinä paikassa, jota eteläinen valtakunta edustaa, siinä, johon Jumala valitsi asettaa nimensä, joka on Hänen luonteensa. Paikka on Jerusalemissa, mutta Juudan pääkaupunkina Jerusalem on pää, ja pääkaupungin pää on kuningas. Jerusalem valittiin pääkaupungiksi, mutta samoin se valittiin paikaksi, johon Jumala asettaisi temppelinsä. Sitten Hän asetti valtaistuimensa temppeliinsä. Eteläinen valtakunta edustaa ihmisen korkeampaa luontoa, mutta sillä on myös erityinen valtaistuinhuone kuninkaalle. Sisär White kutsuu tuota paikkaa sielun ”linnoitukseksi”. Linnoitus on määritelmän mukaan varustus.

“Koko sydän on annettava Jumalalle, muutoin Jumalan totuus ei saa aikaan elämää ja luonnetta pyhittävää vaikutusta. Mutta on surullinen tosiasia, että monet, jotka tunnustavat Kristuksen nimen, eivät ole koskaan antaneet sydäntään hänelle vilpittömästi. He eivät ole koskaan kokeneet täydellisen antautumisen murtunutta mieltä kristinuskon vaatimusten edessä, ja seurauksena on, ettei totuuden muuttava voima ole heidän elämässään; Kristuksen rakkauden syvä, pehmentävä vaikutus ei tule ilmi elämässä eikä luonteessa. Mutta miten suuri työ Jumalan lauman ruokkimisessa voitaisiinkaan tehdä, jos apupaimenet olisivat ristiinnaulitut

Kristuksen kanssa ja eläisivät Jumalalle tehdäkseen yhteistyötä lauman Ylipaimenen kanssa! Kristus kutsuu ihmisiä työskentelemään niin kuin hän työskenteli. Tarvitaan syvempää, voimakkaampaa, pakottavampaa todistusta totuuden voimasta, sellaisena kuin se nähdään niiden käytännöllisessä jumalisuudessa, jotka tunnustavat uskovansa siihen. Vapahtajan rakkaus sielussa johtaa ratkaisevaan muutokseen siinä tavassa, jolla työntekijät tekevät työtä niiden sielujen hyväksi, jotka ovat joutumassa kadotukseen. Kun totuus hallitsee sielun linnaketta, Kristus istuu valtaistuimella sydämessä, ja silloin inhimillinen välikappale voi sanoa: 'Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu; ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka rakasti minua ja antoi itsensä minun puolestani.'" Review and Herald, 9. lokakuuta 1894.

"Sielun linnoitus" on paikka, jossa "Kristus on valtaistuimelle asetettu". Kristuksen valtaistuimelle asettaminen tapahtuu silloin, kun liha ristiinnaulitaan, ja liha on Paavalin määritelmän mukaan alempi luonto, ja se on pohjoinen valtakunta. Tästä syystä pohjoisen valtakunnan profetia ulottui ainoastaan vuoteen 1798. Alempaa luontoa ei voida yhdistää jumaluuteen; sen on muututtava silmänräpäyksessä toisessa tulemisessa. Eteläinen valtakunta, joka sisälsi "pään", joka oli Jerusalemi, ja "pään", joka oli pyhäkkö, ulottui vuoteen 1844, sillä se edusti korkeampaa luontoa, joka saattoi valita lihan ristiinnaulitsemisen ja uskossa astua kaikkein pyhimmän linnoitukseen sekä istua valtaistuimella Kristuksen kanssa. Paikka, jossa tuo liittyminen ja tuo valtaistuimelle asettaminen tapahtuu, on inhimillisen temppelin linnoituksessa. Yhdennentoista luvun kymmenes jae määrittelee pään linnoitukseksi, mutta tuo totuus vahvistuu vasta Jesajan todistuksen kautta, mikä vaatii, että linnoitusta koskeva totuus ymmärretään sen ulkoisissa ja sisäisissä sovellutuksissa.

Jumalan sanan tulee olla meidän hengellistä ravintoamme. "Minä olen elämän leipä", Kristus sanoi; "joka tulee minun tyköni, ei koskaan isoa; ja joka uskoo minuun, ei koskaan janoa." Maailma menehtyy puhtaana, väärentämättömän totuuden puutteeseen. Kristus on totuus. Hänen sanansa ovat totuus, ja niillä on syvempi merkitys kuin mitä pinnalta näkyy, sekä arvo, joka ylittää niiden vaatimattoman ulkomuodon. Miehet, jotka Pyhä Henki on elävöittänyt, havaitsivat näiden sanojen arvon. Kun silmämme voidellaan pyhällä silmävoiteella, kykenemme erottamaan totuuden kalliit jalokivet, vaikka ne olisivatkin kätkeytyneinä pinnan alle.

"Totuus on herkkä, hienostunut, ylevä. Kun se muovaa luonnetta, sielu kasvaa sen jumalallisen vaikutuksen alaisena. Totuus on otettava joka päivä sydämeen. Näin me syömme Kristuksen sanat, joiden hän julistaa olevan henki ja elämä. Totuuden vastaanottaminen tekee jokaisesta vastaanottajasta Jumalan lapsen, taivaan perillisen. Sydämessä vaalittu totuus ei ole kylmä, kuollut kirjain, vaan elävä voima.

"Totuus on pyhä, jumalallinen. Se on voimakkaampi ja mahtavampi kuin mikään muu luonteen muodostamisessa Kristuksen kaltaisuudeksi. Siinä on ilon täyteys. Kun sitä vaalitaan sydämessä, Kristuksen rakkaus asetetaan kenen tahansa ihmisen rakkauden edelle. Tämä on kristinuskoa. Tämä on Jumalan rakkaus sielussa. Näin puhdas, väärentämätön totuus ottaa olemuksen linnoituksen haltuunsa. Sanat täyttyvät: 'Minä annan teille uuden sydämen ja uuden hengen minä annan teidän sisimpäänne.' On jaloutta sen elämässä, joka elää ja toimii totuuden elävöittävän vaikutuksen alaisena." Review and Herald, 14. helmikuuta 1899.

Tuo näky profeetallisesta historiasta Danielin kirjan luvussa yksitoista alkaa, kun jae kaksi ja kuudes sekä rikkain presidentti asettuvat linjaan pään kanssa, joka on Venäjä jakeissa yksitoista–viisitoista. Tässä historiassa kuudes presidentti tulee kahdeksanneksi, joka on niistä seitsemästä, ja hän hallitsee silloin, kun kirkko ja valtio Yhdysvalloissa liittyvät yhteen ja saattavat päätökseen epäpyhän haureutensa jakeessa kuusitoista pian tulevan sunnuntain yhteydessä.

Silloin pystytettäväksi nostettava lippumerkki joutuu pettymään ja kuolee kolmen ja puolen päivän ajaksi, mikä Danielin kymmenennessä luvussa on kaksikymmentäyksi päivää. Danielin kaksikymmentäyksi päiväisen murheajan päättyessä, mikä on niiden kahden todistajan kadulla tapahtuvan kolmen ja puolen päivän kuoleman päätepiste, jotka ovat Hesekielin laaksossa, jotka ovat kuivia, kuolleita luita—on olemassa profeetallinen sanoma, joka palauttaa kuolleet takaisin elämään. Tämä prosessi on Danielin kymmenennessä luvussa esitetty kolmena vaiheena.

Ja ensimmäisen kuukauden kahdentenkymmenenten neljäntenä päivänä, kun olin suuren virran rannalla, jonka nimi on Hiddekel, minä nostin silmäni ja katsoin, ja katso, siinä oli eräs pellavavaatteisiin puettu mies, jonka kupeet oli vyötetty Uufaan hienolla kullalla. Ja hänen ruumiinsa oli kuin krysoliitti, ja hänen kasvonsa olivat kuin salaman näköiset, ja hänen silmänsä kuin tulisoihdut, ja hänen käsivartensa ja jalkansa olivat väriltään kuin kiillotettu vaski, ja hänen sanojensa ääni oli kuin kansanjoukon kohina. Ja minä, Daniel, yksin näin tämän näyn; miehet, jotka olivat minun kanssani, eivät nähneet näkyä, mutta suuri vapistus valtasi heidät, niin että he pakenivat ja kätkeytyivät. Niin minä jäin yksin ja näin tämän suuren näyn, eikä minuun jäänyt voimaa, sillä minun verevyteni muuttui minussa kalpeudeksi, enkä säilyttänyt voimaa. Mutta minä kuulin hänen sanojensa äänen; ja kuullessani hänen sanojensa äänen minä vaivuin syvään uneen kasvoilleni, kasvot maata kohti. Ja katso, käsi kosketi minua ja nosti minut polviini ja kämmeniin varaan. Ja hän sanoi minulle: Daniel, sinä suuresti rakastettu mies, tarkkaa ne sanat, jotka minä sinulle puhun, ja nouse seisomaan paikallasi, sillä nyt minut on lähetetty sinun luoksesi. Ja kun hän puhui tämän sanan minulle, minä nousin vavisten. Silloin hän sanoi minulle: Älä pelkää, Daniel, sillä ensimmäisestä päivästä asti, jolloin annoit sydämesi ymmärtämiseen ja nöyryytit itsesi Jumalasi edessä, sinun sanasi on kuultu, ja minä olen tullut sinun sanojesi tähden. Mutta Persian valtakunnan ruhtinas seisoi minua vastaan kaksikymmentäyksi päivää; ja katso, Miikael, yksi ensimmäisistä ruhtinaista, tuli minun avukseni, sillä minä olin jäänyt sinne Persian kuningasten luo. Nyt minä olen tullut saattamaan sinut ymmärtämään, mitä on tapahtuva sinun kansallesi tulevana päivänä, sillä näky koskee vielä kaukaisia päiviä. Daniel 10:4–14.

Daniel on kahdenkymmenen yhden surupäivänsä lopussa, kun hän näkee näyn Kristuksesta ja kuulee Kristuksen sanat. Näky Jumalan näkyvästä ja puhutusta Sanasta synnyttää kahden luokan erottamisen, ja Daniel oli kuolleen kadulla, sillä hän oli ”syvässä unessa”.

Tämän hän sanoi; ja sen jälkeen hän sanoi heille: ”Ystävämme Lasarus nukkuu, mutta minä menen herättämään hänet unesta.” Niin hänen opetuslapsensa sanoivat: ”Herra, jos hän nukkuu, hän paranee.” Mutta Jeesus puhui hänen kuolemastaan; he kuitenkin luulivat hänen puhuneen nukkumalla lepäämisestä. Silloin Jeesus sanoi heille suoraan: ”Lasarus on kuollut.” Joh. 11:11–14.

Sitten Gabriel kosketti Danielia ensimmäisen kerran ja ilmoitti hänelle siitä poliittisesta taistelusta, joka oli ollut käynnissä Danielin ollessa kuollut (unessa), sekä siitä, että hän aikoi nyt antaa selityksen näystä, joka oli juuri muuttanut Danielin Kristuksen kuvaksi. Sen jälkeen häntä kosketetaan toisen kerran, Kristuksen itsensä toimesta.

Ja kun hän puhui minulle tällaisia sanoja, minä painoin kasvoni maata kohti ja mykistyin. Ja katso, joku, ihmislapsien kaltaisen hahmoinen, kosketti huuliani; silloin minä avasin suuni, puhuin ja sanoin sille, joka seiso i edessäni: Herrani, näyn tähden tuskat ovat vallanneet minut, eikä minuun ole jäänyt voimaa. Sillä kuinka tämän herrani palvelija voisi puhua tämän herrani kanssa? Minun voimani katosi heti, eikä minuun jäänyt henkeä. Daniel 10:15–17.

Tämä on rinnakkainen Hesekielin ensimmäisen ennustuksen kanssa luvussa kolmekymmentäseitsemän, sillä niissä kahdessa ennustuksessa, jotka Hesekiel käsketään esittämään laakson kuolleille luille, ensimmäinen muodostaa ruumiit, mutta niissä ei silloin vielä ole henkeä, eikä niillä ole mahtavan sotajoukon voimaa. Vasta Hesekielin toisessa ennustuksessa ruumiit saavat hengen neljältä tuulelta ja nousevat seisomaan mahtavana sotajoukkona, ja Danielin toisella kosketuksella ”minuun ei jäänyt voimaa, eikä minussa ollut enää henkeä.” Sitten Danielia kosketetaan jälleen, koko tapahtumasarjassa kolmannen kerran ja Gabrielin toimesta toisen kerran.

Silloin tuli jälleen joku, miehen näköinen, ja kosketti minua ja vahvisti minua. Ja hän sanoi: “Älä pelkää, sinä suuresti rakastettu mies; rauha olkoon sinulle. Ole luja, niin, ole luja.” Ja hänen puhuessaan minulle minä vahvistuin ja sanoin: “Puhukoon herrani, sillä sinä olet vahvistanut minua.” Daniel 10:18, 19.

Danielin kolmas kosketus on Hesekielin toinen profetia, joka nostaa ruumiit jaloilleen suurena sotajoukkona. Hänen profetiansa on osoitettu kansalle, joka tunnustaa olevansa kuollut, sillä he olivat murheessa, niin kuin Danielkin.

Silloin hän sanoi minulle: Profetoi tuulelle, profetoi, ihmislapsi, ja sano tuulelle: Näin sanoo Herra Jumala: Tule neljästä tuulesta, oi henki, ja puhalla näihin surmattuihin, että he saisivat elää. Niin minä profetoin, niin kuin hän oli minua käskennyt, ja henki tuli heihin, ja he virkosivat eloon ja nousivat jaloilleen, ylen suuri sotajoukko. Sitten hän sanoi minulle: Ihmislapsi, nämä luut ovat koko Israelin heimo; katso, he sanovat: Meidän luumme ovat kuivettuneet, ja toivomme on mennyt: me olemme lopullisesti hävinneet. Hesekiel 37:9–11.

Herra käskää Hesekieliä profetoimaan, ja hän sanoo heille, että Israelin huoneen todistus on tämä: he ovat kuolleita, ilman toivoa ja erotettuja. He surevat, niin kuin Danielkin, koska he ovat pettyneet 18. heinäkuuta 2020 annetun ennustuksen epäonnistumiseen, ja siinä tilassa Hesekieliä käsketään profetoimaan.

Sentähden profetoi ja sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä avaan teidän hautanne, kansani, ja noston teidät ylös haudoistanne ja vien teidät Israelin maahan. Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra, kun minä avaan teidän hautanne, kansani, ja noston teidät ylös haudoistanne. Ja minä annan teihin Henkeni, niin että te virkoatte eloon, ja minä asetan teidät omaan maahanne. Silloin te tulette tietämään, että minä, Herra, olen tämän puhunut ja sen täyttänyt, sanoo Herra. Hesekiel 37:12–14.

Herra, joka on ylienkelel Miikael, avaa heidän hautansa, ja Ilmestyskirjan yhdestoista luvun kaksi todistajaa herätetään silloin kuolleista, heille annetaan Pyhä Henki, ja he nousevat jaloilleen, samoin kuin Pyhä Henki annettiin niille, jotka nousivat jaloilleen, kun heidät tuotiin esiin haudoistaan Hesekielin toisessa profetiassa.

Ja kolmen ja puolen päivän kuluttua Jumalasta tuleva elämän henki meni heihin, ja he nousivat jaloilleen; ja suuri pelko valtasi ne, jotka näkivät heidät. Ilmestys 11:11.

Nuo kaksi todistajaa esitetään Mooseksena ja Eliaana, ja Mooseskin herätettiin kuolleista ylienkelelin äänellä.

Mutta ylienkelel Miikael, kun hän väitteli perkeleen kanssa Mooseksen ruumiista, ei rohjennut lausua tätä vastaan herjaavaa tuomiota, vaan sanoi: "Nuhdelkoon sinua Herra." Juud. 1:9.

Miikael, ruhtinas ja ylienkelel, on se, joka tuli auttamaan Gabrielia Danielin kirjan kymmenennessä luvussa, ja hänen äänensä kutsuu miehiä ja naisia elämään.

Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelelin äänen ja Jumalan pasuunan kuulussa; ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin. 1. Tessalonikalaiskirje 4:16.

Danielin kolme kosketusta edustavat kolmannen enkelin laodikealaisen liikkeen siirtymistä kolmannen enkelin filadelfialaiseen liikkeeseen, ja Danielin luvussa kymmenen näky, joka toteuttaa siirtymän Laodikean kuvasta Filadelfian kuvaan, esitetään luvussa yksitoista kuvatus profetallisen historian kautta. Hesekiel esittää tuon näyn kolmannen voihuudon islamia koskevana näkynä. Vuonna 2014 Venäjä pani alulle toisen sijaissodan. Vuonna 2015 rikkain presidentti aloitti pyrkimyksensä tulla kuudenneksi presidentiksi.

Vuonna 2020 tuo presidentti, joka edusti republikaanista sarvea, surmattiin "woke"-ateistisesta pedosta, joka nousi syvyydestä, ja samana vuonna myös laodikealainen protestanttinen sarvi surmattiin. Vuonna 2023 molemmat sarvet palasivat eloon, ja kumpikin alkoi siirtymänsä kohti kahdeksatta, joka on niistä seitsemästä. Toinen on siirtymässä pedon poliittiseksi kuvaksi, kun kirkko ja valtio yhdistetään Yhdysvalloissa, ja toinen sarvi on siirtymässä Laodikean kuvasta Kristuksen kuvaan. Molemmat korotetaan pian tulevan sunnuntailain aikana. Toisesta tulee "Aleksanteri Suuri", niiden kymmenen kuninkaan johtava kuningas, jotka antavat seitsemännen valtakuntansa Rooman portolle, ja toinen korotetaan tunnusmerkiksi.

Näky, joka synnyttää nämä molemmat siirtymät, on se historia, joka avautuu 11. syyskuuta 2001 ja sunnuntailain välisenä aikana. Danielin kirjan yhdestoista luku, jae yksitoista, yksilöidään nimenomaisesti siinä asiayhteydessä, että ellette usko, ette pysy lujina.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

Raamatun sääntöjen tulee olla jokapäiväisen elämän ohjeena. Kristuksen ristin tulee olla aiheena, joka paljastaa ne opetukset, jotka meidän on opittava ja joita meidän on harjoitettava. Kristus on tuotava kaikkiin opintoihin, jotta opiskelijat voisivat ammentaa Jumalan tuntemusta ja ilmentää Häntä luonteessaan. Hänen erinomaisuutensa tulee olla tutkimuksemme kohteena ajassa samoin kuin iankaikkisuudessa. Jumalan sana, jonka Kristus on puhunut Vanhassa ja

Uudessa testamentissa, on leipä taivaasta; mutta suuri osa siitä, mitä kutsutaan tieteeksi, on kuin ihmisperäisen keksinnön ruokia, väärennettyä ravintoa; se ei ole oikea manna.

Jumalan sanassa on löydettävissä kiistaton, ehtymätön viisaus — viisaus, joka ei ole saanut alkunsa äärellisestä, vaan äärettömästä mielestä. Mutta suuri osa siitä, minkä Jumala on sanassaan ilmoittanut, on ihmisille hämärää, koska totuuden jalokivet ovat hautautuneet inhimillisen viisauden ja perinnäissäännön rojun alle. Monille sanan aarteet pysyvät kätkeytyinä, koska niitä ei ole etsitty vakavalla kestävyydellä, ennen kuin kultaiset ohjeet on ymmärretty. Sanaa on tutkittava, jotta se puhdistaisi ja valmistaisi ne, jotka sen vastaanottavat, tulemaan kuninkaallisen perheen jäseniksi, taivaallisen Kuninkaan lapsiksi.

Jumalan sanan tutkimisen tulisi ottaa niiden kirjojen tutkimisen paikka, jotka ovat johtaneet mielet mystiikkaan ja pois totuudesta. Sen elävät periaatteet, elämäämme kudottuina, ovat oleva turvamme koetuksissa ja kiusauksissa; sen jumalallinen opetus on ainoa tie menestykseen. Kun koetus tulee jokaisen sielun osaksi, tapahtuu luopumisia. Jotkut osoittautuvat pettureiksi, uhkarohkeiksi, ylpeämielisiksi ja itseensä luottaviksi, ja he kääntyvät pois totuudesta tehden haaksirikon uskossaan. Miksi? Koska he eivät eläneet ”jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta”. He eivät kaivaneet syvälle eivätkä tehneet perustustaan lujaksi.

”Kun Herran sanat Hänen valittujen sanansaattajiensa kautta tuodaan heidän eteensä, he napisevat ja ajattelevat tien tehdyn liian ahtaaksi. Johanneksen evankeliumin kuudennessa luvussa luemme joistakuista, joita pidettiin Kristuksen opetuslapsina, mutta jotka, kun heille esitettiin selkeä totuus, pahastuivat eivätkä enää vaeltaneet Hänen kanssaan. Samoin nämäkin pinnalliset tutkijat kääntyvät pois Kristuksesta.” Testimonies, volume 6, 132.